

บทคัดย่อ

รหัสโครงการ: RDG5840017

ชื่อโครงการ : ศึกษาวิถีชีวิตการใช้ประโยชน์ที่ดินของชุมชนบนพื้นที่สูง กรณีศึกษา: ตำบลลาวี จังหวัด
เชียงราย

ชื่อนักวิจัย: นีอร สิริมงคลเลิศกุล,¹ เอกวัฒน์ ญาณะวงษา¹ และ สุรรัตน์ กองวิ²

1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา เชียงราย

2 ลานนาวิลล่า ถนนเชียงใหม่-ลำปาง ตำบลช้างเผือก อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

E-mail: nionsiamgis@gmail.com

ระยะเวลาดำเนินการ: 17 สิงหาคม 2558 - 13 สิงหาคม 2559

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาแรงจูงใจของคนบนพื้นที่สูงในการปลูกพืชที่แตกต่างกัน กรณีศึกษา
ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ๆ ได้แก่ เกษตรกรที่
ปลูกข้าวโพดเลี้ยงสัตว์อย่างเดียว เกษตรที่ปลูกพืชผสมผสาน และ เกษตรกรที่ไม่ปลูกข้าวโพดเลี้ยงสัตว์
โดยใช้แบบสอบถามสัมภาษณ์ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง กลุ่มละ 50 ตัวอย่าง รวมทั้งสิ้น 150
ตัวอย่าง การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรม SPSS เพื่อวิเคราะห์หา ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ย ผลการศึกษา
พบว่า พื้นที่ใช้ในการเพาะปลูกของกลุ่มตัวอย่างเกษตรกรทั้ง 3 กลุ่มเป็นที่ดินไม่มีเอกสารสิทธิ์ โดยมีกลุ่ม
ที่ปลูกข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ส่วนใหญ่ครอบครองที่ดินไม่เกิน 5 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 40 กลุ่มที่ปลูกพืชผสมผสาน
มีจำนวนที่ดินที่ถือครองโดยประมาณ จำนวน 11 – 15 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 42 มี และ กลุ่มที่ไม่ปลูกข้าวโพด
เลี้ยงสัตว์เลยมีจำนวนที่ดินที่ถือครองโดยประมาณ จำนวน 21 ไร่ ส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 46 แรงจูงใจใน
การเพาะปลูกพืชของแต่ละกลุ่มพบว่า กลุ่มเกษตรกรที่ปลูกพืชผสมผสาน กับ กลุ่มเกษตรกรที่ไม่ปลูก
ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ มีความคิดเห็นตรงกันว่ารายได้จากการปลูกข้าวโพดเลี้ยงสัตว์อย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ
สำหรับค่าใช้จ่ายในครัวเรือน ในขณะที่กลุ่มเกษตรกรที่ปลูกข้าวโพดเลี้ยงสัตว์อย่างเดียวมีความคิดเห็นว่า
การปลูกข้าวโพดเลี้ยงสัตว์เป็นอาชีพที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษ มีแหล่งตลาดรองรับอย่างต่อเนื่อง
ผลผลิตข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ยังคงเป็นที่ต้องการของตลาดอยู่ เพราะเป็นวัตถุดิบหลักสำคัญในอุตสาหกรรม
อาหารสัตว์ ประกอบกับในพื้นที่มีแหล่งอำนวยความสะดวกในการรับซื้อผลผลิตข้าวโพดเลี้ยงสัตว์จำนวน
มาก เช่น สหกรณ์การเกษตร พ่อค้าในท้องถิ่น โรงสี ดังนั้นจึงไม่อยากจะเสี่ยงที่ปลูกพืชชนิดอื่นๆ

คำสำคัญ : การใช้ประโยชน์ที่ดิน พื้นที่สูง ลาวี

Abstract

Project Title: Motivation in crop cultivation of hilly area people
A case study in Wawee sub-district, Chiang Rai province

Investigators: Nion Sirimongkonlertkun,¹ Akekawat Yanawongsa¹ and Sureerat Kongvee²

¹ Faculty of Engineering, Rajamangala University of Technology Lanna
Changrai.

² Lanna Villa Chiang mai- Lampang Road Chang Phuak Sub-district, Muang
District, Chiang Mai.

E-mail: nionsiamgis@gmail.com

Project Duration: August 17th, 2015 – August 13th, 2016

This research is to study on the motivation of hilly area people in the cultivation of different crops for the case study in Wawee district, Mae Sruai district, Chiang Rai province. The study was carried out by sub-dividing the sample group of the people into 3 groups which are farmers who does single crop cultivation of maize, mixed crop and non-maize cultivation using surveying questionnaires by random sampling of 50 samples from each group. Data analysis was conducted using SPSS software to find the percentage and mean. It was found that the land used for crop cultivation for all three groups is unregistered as maize cultivation group mostly occupied not over than 5 Rai or 40%, mixed crop cultivation group occupied approximately 11-15 rai or 42% and non-maize cultivation group mostly occupied 21 Rai or 46%. The motivation in crop cultivation of each group is, the cultivation group of mixed crop and non-maize considered that income earned from maize cultivation only is insufficient for household expenditure. The group of single crop cultivation of maize considered maize cultivation is farming activity inherited from ancestors. The market for maize product is always available as still needed by the maize consumers, to use as raw materials for animal feed production industry. Also the reason for maize cultivation is there are supportive conditions to purchase maize products in the local market such as agricultural cooperatives, local merchants, rice mills, which cause them not to risk to do other crop cultivation.

Keywords: land use, hilly area, Wawee.